

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Τριακοστό Δεύτερο

Από τα Λιοντάρια στην Πλάνη: Μια Σε Βάθος Διερεύνηση του Δανιήλ 6 και της Προφητείας των Εσχάτων Καιρών

Jeff Pippenger
2023-12-27

Το έκτο κεφάλαιο του Δανιήλ είναι η τρίτη γραμμή στα πρώτα έξι κεφάλαια του Δανιήλ, η οποία παρουσιάζει άμεσα μια απεικόνιση της κρίσεως του νόμου της Κυριακής. Στο τρίτο κεφάλαιο, η χρυσή εικόνα του Ναβουχοδονόσορος και οι τρεις ευσεβείς νέοι αντιπροσωπεύουν το λάβαρο το οποίο υψώνεται, και το οποίο ολόκληρος ο κόσμος αντικρίζει.

Τότε ο βασιλεύς Ναβουχοδονόσορ απέστειλε να συνάξουν τούς σατράπας, τούς διοικητάς και τούς ἄρχοντας, τούς κριτάς, τούς θησαυροφύλακας, τούς συμβούλους, τούς δικαστικούς ἀξιωματούχους καὶ πάντας τούς ἄρχοντας τῶν ἐπαρχιῶν, διὰ νὰ ἔλθουν εἰς τὰ ἐγκαίνια τῆς εἰκόνας, τὴν ὁποίαν ὁ βασιλεύς Ναβουχοδονόσορ εἶχεν ἀναστήσει. Δανιήλ 3:2.

Στο τρίτο κεφάλαιο, οι τρεις άξιοι αρνήθηκαν να προσκυνήσουν, και η πράξη τους επέφερε επάνω τους τον διωγμό της καμίνου, ενώ ο Δανιήλ στο έκτο κεφάλαιο γονατίζει τρεις φορές την ημέρα, και η πράξη του επέφερε επάνω του τον διωγμό του λάκκου των λεόντων. Γραμμή επί γραμμής, αντιπροσωπεύουν τον διωγμό του νόμου της Κυριακής ως απόφαση λατρείας, η οποία, και στις δύο περιπτώσεις, έχει ήδη ληφθεί από τους πιστούς. Εκείνοι που αντιπροσωπεύονται από τον συνδυασμό των τριών και του ενός, ο οποίος συμβολίζει τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, έχουν στερεωθεί στην αλήθεια πριν φθάσει ο κλονισμός του διωγμού.

«Εἶπε ὁ ἄγγελος: “Ἀπαρνηθεῖτε τὸν εαυτὸ σας· πρέπει νὰ προχωρεῖτε ταχέως.” Μερικοὶ ἀπὸ ἐμὰς εἶχαμε χρόνο νὰ γνωρίσουμε τὴν ἀλήθεια καὶ νὰ προοδεύσουμε βῆμα πρὸς βῆμα, καὶ κάθε βῆμα που κάναμε μὰς ἔδινε δύναμη νὰ κάνουμε τὸ ἐπόμενο. Ἀλλὰ τώρα ὁ χρόνος σχεδὸν τελείωσε, καὶ ἐκεῖνα που ἐμεῖς μάθαμε ἐπὶ χρόνια, ἐκεῖνοι θα πρέπει νὰ τα μάθουν μέσα σε λίγους μῆνες. Θα ἔχουν ἐπίσης πολλὰ νὰ ἀπομάθουν καὶ πολλὰ νὰ ξαναμάθουν. Ἐκεῖνοι που δὲν θα δεχθῶν τὸ χάραγμα τοῦ θηρίου καὶ τῆς εἰκόνας του ὅταν ἐκδοθῆ τὸ διάταγμα, πρέπει νὰ ἔχουν τώρα τὴν ἀποφασιστικὴτητα νὰ πουν: Ὁχι, δὲν θα ἀναγνωρίσουμε τὸν θεσμό του θηρίου.” Early Writings, 68.»

Στο πέμπτο κεφάλαιο, ο νόμος της Κυριακής αναφέρεται στο τέλος του θηρίου της γης και στην κρίση που επέφεραν οι εχθροί οι οποίοι εισήλθαν δια του τείχους.

Κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα ἐθανατώθη ὁ Βαλτάσαρ, ὁ βασιλεύς τῶν Χαλδαίων. Καὶ ὁ Δαρεῖος ὁ Μῆδος παρέλαβε τὴν βασιλείαν, ὧν ὡσεὶ ἐξήκοντα δύο ἐτῶν. Δανιήλ 5:30, 31.

Στο έκτο κεφάλαιο, προσδιορίζεται η σφράγιση του λαού του Θεού, η οποία παριστάνεται με τη σφραγίδα του βασιλέως που τίθεται επάνω στον λάκκο των λεόντων.

Καὶ ἔφεραν λίθον καὶ ἔθεσαν αὐτὸν ἐπὶ τὸ στόμα τοῦ λάκκου· καὶ ὁ βασιλεύς ἐσφράγισεν αὐτὸν μετὰ τὸν ἴδιον δακτύλιον, καὶ μετὰ τὸν δακτύλιον τῶν μεγιστάνων αὐτοῦ, ἵνα μὴ μεταβληθῆ

ἡ ἀπόφασις περὶ τοῦ Δανιήλ. Δανιήλ 6:17.

Οἱ τρεῖς γραμμῆς συνεισφέρουν ὅλες στα χαρακτηριστικά του σημείου που υψώνεται μέσα σε νέφος, κατὰ την ὥρα του μεγάλου σεισμοῦ στο ἐνδέκατο κεφάλαιο της Αποκάλυψης.

Και ἤκουσαν μεγάλη φωνή ἐκ του ουρανοῦ, λέγουσα πρὸς αὐτούς, Ἀνάβητε ἐδῶ. Καὶ ἀνέβησαν εἰς τον ουρανόν ἐν τῇ νεφέλῃ· καὶ οἱ ἐχθροὶ αὐτῶν εἶδον αὐτούς. Καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ ἐγένετο μέγας σεισμός, καὶ τὸ δέκατον τῆς πόλεως ἔπεσε, καὶ ἐν τῷ σεισμῷ ἐφονεύθησαν ἐπτὰ χιλιάδες ἄνθρωποι· καὶ οἱ λοιποὶ ἐφοβήθησαν, καὶ ἔδωκαν δόξαν εἰς τον Θεόν του ουρανοῦ. Αποκάλυψις 11:12, 13.

Τὸ ἕκτο κεφάλαιο του Δανιήλ προσδιορίζει τὴ σφράγιση του λαοῦ του Θεοῦ, ἀλλὰ, εἰδικότερα, πραγματεύεται τὴν τιμωρία τῆς συνομοσπονδίας των «προέδρων, των διοικητῶν καὶ των ἀρχόντων, των συμβούλων καὶ των στρατηγῶν», οἱ οἱοὶ ἐξαπάτησαν τον βασιλιά ὥστε νὰ θανατώσει τον Δανιήλ. Ἡ ἐξαπάτηση του βασιλέως (σύμβολο του κράτους) ἀποτελεῖ σημαντικό προφητικό θέμα, τὸ ὁποῖο περιλαμβάνει πολλαπλοὺς προφητικούς μάρτυρες. Σὲ ἀντίθεση με τον Ναβουχοδονόσορα στο τρίτο κεφάλαιο, ἢ με τον Βαλτάσαρ στο πέμπτο κεφάλαιο, οἱ οἱοὶ καὶ οἱ δύο ἀγνοοῦσαν τον Δανιήλ καὶ τους τρεῖς μάρτυρες ἕως ὅτου ἐκδηλώθηκε ἡ κρίση, ἡ «προτίμηση» του Δαρείου πρὸς τον Δανιήλ, πρὶν ἀπὸ τὴν κρίση, προσδιορίζει ἓνα διαφορετικό πλαίσιο γιὰ τὴν κρίση του νόμου τῆς Κυριακῆς.

Ὁ Δανιήλ «υπερεῖχε» ἐναντὶ των ἄλλων δύο σατραπῶν, καὶ οἱ τρεῖς σατράπες ἦσαν ἐπάνω ἀπὸ τους ἑκατὸν εἴκοσι σατράπες. Ὁ Δανιήλ ἀντιπαραβάλλεται πρωτίστως πρὸς τους σατράπες καὶ τους ἄρχοντες, καὶ προτιμάται ὑπεράνω των δύο που συγκροτοῦν μιὰ συνομοσπονδία ἀπάτης, ἡ ὁποία συμβολίζεται με τὸ πέντε (οἱ πέντε μωρὲς παρθένου).

Εφάνη καλὸ στον Δαρείου νὰ καταστήσει ἐπὶ του βασιλείου ἑκατὸν εἴκοσι σατράπες, οἱ οἱοὶ νὰ εἶναι ἐπὶ ὁλοκλήρου του βασιλείου· καὶ ἐπάνω ἀπὸ αὐτούς τρεῖς προέδρους, ἐκ των ὁποίων ὁ Δανιήλ ἦταν ὁ πρῶτος· ὥστε οἱ σατράπες νὰ δίδουν λογαριασμό σὲ αὐτούς καὶ ὁ βασιλιάς νὰ μὴν υφίσταται ζημία. Τότε αὐτὸς ὁ Δανιήλ ὑπερεῖχε των προέδρων καὶ των σατραπῶν, ἐπειδὴ πνεῦμα ἔξοχο ἦταν ἐν αὐτῷ· καὶ ὁ βασιλιάς σκεπτόταν νὰ τον καταστήσει ἐπὶ ὁλοκλήρου του βασιλείου. Τότε οἱ πρόεδροι καὶ οἱ σατράπες ζητοῦσαν νὰ βρουν ἀφορμὴ ἐναντίον του Δανιήλ σχετικά με τὸ βασίλειο· ἀλλὰ δὲν μπορούσαν νὰ βρουν καμία ἀφορμὴ οὔτε σφάλμα· ἐπειδὴ ἦταν πιστός, καὶ δὲν βρέθηκε σὲ αὐτὸν καμία ἀμέλεια οὔτε σφάλμα. Τότε εἶπαν οἱ ἄνδρες αὐτοί: Δὲν θὰ βρούμε καμία ἀφορμὴ ἐναντίον αὐτοῦ του Δανιήλ, ἐκτὸς εἰάν τῃ βρούμε ἐναντίον του σχετικά με τὸν νόμο του Θεοῦ του. Δανιήλ 6:1–5.

Ὁ Δαρείος χρησιμοποιεῖται γιὰ νὰ καταδείξει μιὰ ἀπάτη που διαπράττεται ἐναντίον του βασιλέως, ὁ ὁποῖος ἀντιπροσωπεύει τους δέκα βασιλεῖς (τὰ Ἡνωμένα Ἔθνη), στο τέλος του κόσμου. Ἡ ἀπάτη αὐτὴ συμβάλλει στο μίσος που ἐκδηλώνουν οἱ δέκα βασιλεῖς (τὰ Ἡνωμένα Ἔθνη) ἐναντίον τῆς πόρνης (του παπισμοῦ), πράγμα τὸ ὁποῖο τους οδηγεῖ στο νὰ «τὴν ἐρημώσουν καὶ νὰ τὴν γυμνώσουν» καὶ νὰ «φάγουν τὶς σάρκες τῆς καὶ νὰ τὴν κατακάμουν με πυρ».

Καὶ τὰ δέκα κέρατα, ἃ εἶδες ἐπὶ τὸ θηρίον, αὐτὰ θέλουσι μισήσει τὴν πόρνην, καὶ θέλουσι καταστήσει αὐτὴν ἔρημον καὶ γυμνήν, καὶ θέλουσι καταφάγει τὰς σάρκας αὐτῆς, καὶ κατακαύσει αὐτὴν ἐν πυρὶ. Διότι ὁ Θεὸς ἔβαλεν εἰς τὰς καρδίας αὐτῶν νὰ ἐκτελέσωσι τὸ

θέλημα αὐτοῦ, καὶ νὰ ὁμονοήσωσι, καὶ νὰ δώσωσι τὴν βασιλείαν αὐτῶν εἰς τὸ θηρίον, ἕως οὗ πληρωθῶσιν οἱ λόγοι τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἡ γυνὴ, ἣν εἶδες, εἶναι ἡ πόλις ἡ μεγάλη, ἡ ἔχουσα βασιλείαν ἐπὶ τῶν βασιλέων τῆς γῆς. Ἀποκάλυψις 17:16–18.

Τα Ηνωμένα Ἔθνη (ἡ ἐβδόμη βασιλεία) θα καταστρέψουν τὸ παπικὸ σύστημα, παρότι μόλις πρόσφατα θα τῆς ἔχουν παραδώσει τὴ βασιλεία τους, διότι βασιλεύουν «ολίγον καιρόν».

Και εἶναι ἐπτὰ βασιλεῖς· οἱ πέντε ἔπεσαν, καὶ ὁ ἓνας εἶναι, καὶ ὁ ἄλλος δεν ἦλθε ἀκόμη· καὶ ὅταν ἔλθει, πρέπει νὰ μείνει γιὰ λίγο. Ἀποκάλυψη 17:10.

Κατὰ τὸν νόμον τῆς Κυριακῆς, ἡ ἕκτη βασιλεία τῆς βιβλικῆς προφητείας, τὸ θηρίον τῆς γῆς τοῦ δεκάτου τρίτου κεφαλαίου τῆς Ἀποκαλύψεως (αἱ Ἡνωμένοι Πολιτεῖαι), μόλις ἔχει τελειώσει τὴν βασιλείαν τῆς τῶν ἑβδομήκοντα συμβολικῶν ἐτῶν, ἐν οἷς ἡ πέμπτη βασιλεία τῆς βιβλικῆς προφητείας, τὸ θηρίον τῆς θαλάσσης τοῦ δεκάτου τρίτου κεφαλαίου τῆς Ἀποκαλύψεως (ὁ παπισμός), ἔχει λησμονηθῆ διὰ τὰ ἑβδομήκοντα ἐκεῖνα συμβολικὰ ἔτη τοῦ εἰκοστοῦ τρίτου κεφαλαίου τοῦ Ἡσαΐου.

Καὶ θέλει συμβῆ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ὅτι ἡ Τύρος θέλει λησμονηθῆ ἑβδομήκοντα ἔτη, κατὰ τὰς ἡμέρας ἐνός βασιλέως· μετὰ τὸ τέλος τῶν ἑβδομήκοντα ἐτῶν ἡ Τύρος θέλει ἀδει ὡς πόρνη. Λάβε κιθάραν, περιέρχου τὴν πόλιν, συ πόρνη λησμονημένη· παίξον γλυκέως, ἄσον πολλὰ ἄσματα, διὰ νὰ ἐνθυμηθῶσι σε. Καὶ θέλει συμβῆ μετὰ τὸ τέλος τῶν ἑβδομήκοντα ἐτῶν, ὅτι ὁ Κύριος θέλει ἐπισκεφθῆ τὴν Τύρον, καὶ αὐτὴ θέλει ἐπιστρέψει εἰς τὸν μισθὸν αὐτῆς, καὶ θέλει πορνεύσει μετὰ πάντων τῶν βασιλείων τοῦ κόσμου ἐπὶ προσώπου τῆς γῆς. Ἡσαΐας 23:15–17.

Κατὰ τὸν νόμο τῆς Κυριακῆς, τὸ ἑβδομο βασίλειο τῆς βιβλικῆς προφητείας, οἱ δέκα βασιλεῖς (τὰ Ἡνωμένα Ἔθνη), ἀρχίζει νὰ βασιλεύει, ἀλλὰ μόνο γιὰ σύντομο χρονικὸ διάστημα· διότι ὁ πρωτεύων βασιλεὺς τῶν δέκα βασιλέων τότε ἀρχίζει τὸ ἔργο του νὰ ἐξαναγκάζει ὁλόκληρο τὸν κόσμον νὰ εὐθυγραμμισθῆ ὑπὸ τὴν δομὴν τοῦ θηρίου, ἡ ὁποία εἶναι ὁ συνδυασμὸς ἐκκλησίας καὶ κράτους καὶ συμβολίζεται ὡς ἡ εἰκόνα τοῦ θηρίου.

Καὶ εἶδον ἄλλο θηρίον ἀναβαῖνον ἐκ τῆς γῆς· καὶ εἶχεν δύο κέρατα ὅμοια μὲ ἀρνίου, καὶ ἐλάλει ὡς δράκων. Καὶ ἄσκεῖ πᾶσαν τὴν ἐξουσίαν τοῦ πρώτου θηρίου ἐνώπιόν του, καὶ κάμνει τὴν γῆν καὶ τοὺς κατοικοῦντας ἐν αὐτῇ νὰ προσκυνήσωσι τὸ πρῶτον θηρίον, τοῦ ὁποίου ἡ θανατηφόρος πληγὴ ἔθεραπεύθη. Καὶ κάμνει μεγάλα σημεῖα, ὥστε καὶ πῦρ κάμνει νὰ καταβαίνει ἐκ τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὴν γῆν ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων, καὶ πλανᾷ τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς διὰ τῶν σημείων ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἔλαβε ἐξουσίαν νὰ κάμῃ ἐνώπιον τοῦ θηρίου, λέγων πρὸς τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς νὰ κάμωσιν εἰκόνα εἰς τὸ θηρίον, τὸ ὁποῖον εἶχε τὴν πληγὴν ἀπὸ μάχαιραν καὶ ἔζησε. Ἀποκάλυψις 13:11–14.

Ἐνα πρωταρχικὸ στοιχεῖο τοῦ συμβολισμοῦ τοῦ θηρίου τῆς γῆς (τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν), τὸ ὁποῖο ἀρχίζει ὡς ἀρνὶ καὶ καταλήγει νὰ μιλά ὡς δράκων, εἶναι ἡ ὁμιλία του. Ἡ ὁμιλία, σε προφητικὴ ἔννοια, προσδιορίζει μίαν ἐνέργειαν τῶν νομοθετικῶν καὶ δικαστικῶν ἀρχῶν.

«Ἡ ὁμιλία τοῦ ἔθνους εἶναι ἡ ἐνέργεια τῶν νομοθετικῶν καὶ δικαστικῶν ἀρχῶν.» *The Great Controversy*, 443.

Όταν οι Ηνωμένες Πολιτείες μίλησαν αρχικά ως αρνί, θέσπισαν το Σύνταγμα των Ηνωμένων Πολιτειών, εγκαθιδρύοντας έτσι μια γη καταφυγίου για όσους διέφευγαν από τον διωγμό του παπισμού και των βασιλείων της Ευρώπης.

Και ἡ γῆ ἐβοήθησε τὴν γυναῖκα, καὶ ἡ γῆ ἤνοιξε τὸ στόμα αὐτῆς, καὶ κατέπνευσε τὸν ποταμὸν ὃν ἔβαλε ὁ δράκων ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ. Ἀποκάλυψις 12:16.

Στο τέλος των εβδομήντα συμβολικών ετών, το θηρίο της γης μιλά πάλι, αλλά τότε ως δράκων, καθώς επιβάλλει την κυριακάτικη λατρεία, η οποία είναι το σημείο της παπικής εξουσίας. Όταν επιβάλλεται το σημείο της παπικής εξουσίας, ο παπισμός ενθυμείται, και αυτή ενθυμείται, όταν η Εντολή που ποτέ δεν έπρεπε να λησμονηθεί καθίσταται παράνομο να τηρείται.

Μνήσθητι τὴν ἡμέραν τοῦ σαββάτου, διὰ να ἀγιάζης αὐτήν. Ἐξ ἡμέρας θέλεις ἐργάζεσθαι, καὶ θέλεις κάμνει πάντα τὰ ἔργα σου· ἀλλ' ἡ ἡμέρα ἡ ἑβδόμη εἶναι σάββατον Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου· ἐν αὐτῇ μὴ κάμνης μηδὲν ἔργον, μήτε σύ, μήτε ὁ υἱός σου, μήτε ἡ θυγάτηρ σου, μήτε ὁ δοῦλός σου, μήτε ἡ δούλη σου, μήτε τὰ κτήνη σου, μήτε ὁ ξένος σου ὁ ἐντὸς τῶν πυλῶν σου· διότι εἰς ἕξ ἡμέρας ἐποίησεν ὁ Κύριος τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, τὴν θάλασσαν, καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς, καὶ ἀνεπαύθη τὴν ἡμέραν τὴν ἑβδόμην· διὰ τοῦτο εὐλόγησεν ὁ Κύριος τὴν ἡμέραν τοῦ σαββάτου, καὶ ἡγίασεν αὐτήν. Ἐξοδος 20:8–11.

Την εθνική αποστασία ακολουθεί τότε η εθνική καταστροφή, και οι τρεις δυνάμεις που οδηγούν τον κόσμο στον Αρμαγεδδώνα ενώνουν τας χείρας.

«Με το διάταγμα που θα επιβάλλει τον θεσμό του Παπισμού κατά παράβαση του νόμου του Θεού, το έθνος μας θα αποκοπεί πλήρως από τη δικαιοσύνη. Όταν ο Προτεσταντισμός θα εκτείνει το χέρι του πέρα από το χάσμα για να πιάσει το χέρι της ρωμαϊκής εξουσίας, όταν θα απλώσει το χέρι του πάνω από την άβυσσο για να σφίξει χέρια με τον Πνευματισμό, όταν, υπό την επιρροή αυτής της τριπλής ένωσης, η χώρα μας θα αποκηρύξει κάθε αρχή του Συντάγματός της ως προτεσταντική και δημοκρατική κυβέρνηση και θα προβλέψει τη διάδοση των παπικών ψευδών και πλανών, τότε μπορούμε να γνωρίζουμε ότι έχει έλθει ο καιρός για τη θαυμαστή ενέργεια του Σατανά και ότι το τέλος είναι πλησίον». Testimonies, τόμος 5, 451.

Όταν ο «Προτεσταντισμός» (οι Ηνωμένες Πολιτείες), «η Ρωμαϊκή δύναμη» (το Βατικανό) και ο «Πνευματισμός» (τα Ηνωμένα Έθνη) ενώσουν τα χέρια τους στο ζήτημα του νόμου της Κυριακής, τότε αρχίζουν να οδηγούν τον κόσμο προς τον Αρμαγεδδώνα, ο οποίος παριστάνεται κατ' αρχάς ως εξαναγκασμός του κόσμου να αποδεχθεί την εξουσία μιας παγκόσμιας κυβέρνησης, η οποία αποτελείται από εκκλησία και κράτος, με την εκκλησία να ελέγχει τη μεταξύ τους σχέση. Η δύναμη των θαυμάτων που χρησιμοποιούνται από το θηρίο της γης όχι μόνον επιφέρει την πορνεία της πόρνης της Τύρου με τους βασιλείς της γης, αλλά και επιβάλλει την «ομιλία» της παγκόσμιας εικόνας του θηρίου. Κατά τον προφητικό ορισμό, αυτό σημαίνει ότι η παγκόσμια κυβέρνηση πρέπει να διαθέτει ένα νομοθετικό σώμα (που βρίσκεται στη Νέα Υόρκη) και ένα δικαστικό σώμα (που βρίσκεται στη Χάγη).

Και πλανά εκείνους που κατοικούν επί της γης διά των θαυμάτων τα οποία είχε εξουσία να κάμει ενώπιον του θηρίου, λέγων προς εκείνους που κατοικούν επί της γης να κατασκευάσουν εικόνα εις το θηρίον, το οποίον είχε την πληγὴν της μαχαίρας και ἔζησε. Και εἶχε εξουσία να

δώσει πνοή εις την εικόνα του θηρίου, ώστε η εικόνα του θηρίου και να λαλήσει και να κάμει να θανατωθούν όσοι δεν ήθελαν να προσκυνήσουν την εικόνα του θηρίου. Και κάμει πάντας, μικρούς και μεγάλους, πλουσίους και πτωχούς, ελευθέρους και δούλους, να λάβουν χάραγμα εις την δεξιάν χείρα αυτών ή επί των μετώπων αυτών· και ώστε ουδείς να δύναται να αγοράσει ή να πωλήσει, ειμή μόνον εκείνος που έχει το χάραγμα ή το όνομα του θηρίου ή τον αριθμόν του ονόματός του. Εδώ είναι η σοφία. Όστις έχει νουν, ας λογαριάσει τον αριθμόν του θηρίου· διότι είναι αριθμός ανθρώπου· και ο αριθμός αυτού είναι εξακόσιοι εξήκοντα έξι. Αποκάλυψις 13:14–18.

Το θηρίο της γης (οι Ηνωμένες Πολιτείες) θα εξαπατήσει ολόκληρο τον κόσμο ώστε να αποδεχθεί μια παγκόσμια εικόνα του θηρίου, την ίδια εικόνα την οποία είχαν διαμορφώσει οι Ηνωμένες Πολιτείες καθώς οδηγούσαν προς τον νόμο της Κυριακής και τελικά τον επέβαλαν. Έπειτα θα εξουσιοδοτήσει την παγκόσμια κυβέρνηση να επιβάλει τους νόμους της επί ποινή θανάτου και/ή με οικονομικές κυρώσεις. Η εξαπάτηση του βασιλέως Δαρείου αποτελεί σύμβολο της εξαπάτησης των βασιλέων που επανειλημμένως προσδιορίζεται στην προφητεία· διότι, καθώς το θηρίο της γης αρχίζει να εξαναγκάζει τον κόσμο να αποδεχθεί την παγκόσμια κυβέρνηση, το επιχείρημα που χρησιμοποιείται για να εξαναγκασθεί ο κόσμος να αποδεχθεί αυτή τη διάταξη είναι ότι η δύναμη που έχει εξοργίσει τα έθνη (το Ισλάμ) πρέπει να αντιμετωπισθεί με έναν παγκόσμιο πόλεμο.

Οι Ηνωμένες Πολιτείες επιβάλλουν το σημάδι της παπικής εξουσίας, διότι οι κρίσεις του Θεού είχαν επιφέρει στις Ηνωμένες Πολιτείες μια τέτοια κατάσταση κρίσεως, που οδήγησε έως τον νόμο της Κυριακής, ώστε προτάθηκε ως λύση ότι, με την επιστροφή στον θεό του Καθολικισμού, θα έπαυαν οι οικονομικές δυσχέρειες που ολοένα αυξάνονταν. Όμως κατά τον νόμο της Κυριακής, ο εχθρός που είχε παρεισφρήσει κάτω από το κατώτερο τείχος επιφέρει την κρίση της εθνικής καταστροφής.

«Και τότε ο μέγας πλάνος θα πείσει τους ανθρώπους ότι εκείνοι που υπηρετούν τον Θεό προκαλούν αυτά τα κακά. Η τάξη εκείνη που έχει επισύρει τη δυσαρέσκεια του Ουρανού θα επιρρίψει όλα τα δεινά της σε όσους η υπακοή τους στις εντολές του Θεού αποτελεί διαρκή έλεγχο για τους παραβάτες. Θα διακηρυχθεί ότι οι άνθρωποι προσβάλλουν τον Θεό με την παραβίαση του σαββάτου της Κυριακής· ότι αυτή η αμαρτία επέφερε συμφορές που δεν θα παύσουν μέχρις ότου η τήρηση της Κυριακής επιβληθεί αυστηρά· και ότι όσοι προβάλλουν τις αξιώσεις της τετάρτης εντολής, καταστρέφοντας έτσι τον σεβασμό προς την Κυριακή, είναι ταραχοποιοί του λαού, εμποδίζοντας την αποκατάστασή του στη θεία εύνοια και την πρόσκαιρη ευημερία. Έτσι θα επαναληφθεί η κατηγορία που άλλοτε προβλήθηκε εναντίον του δούλου του Θεού, και μάλιστα με εξίσου βάσιμους λόγους: “And it came to pass, when Ahab saw Elijah, that Ahab said unto him, Art thou he that troubleth Israel? And he answered, I have not troubled Israel; but thou, and thy father’s house, in that ye have forsaken the commandments of the Lord, and thou hast followed Baalim.” 1 Kings 18:17, 18. Καθώς η οργή του λαού θα διεγείρεται με ψευδείς κατηγορίες, θα ακολουθήσουν απέναντι στους πρεσβευτές του Θεού πορεία πολύ παρόμοια με εκείνη που ακολούθησε ο αποστατημένος Ισραήλ απέναντι στον Ηλία». *The Great Controversy*, 590.

Κατά την «ώρα» του «μεγάλου σεισμού» του ενδέκατου κεφαλαίου της Αποκάλυψης, ακούγεται τότε και το «τρίτο Ουαί» του Ισλάμ, το οποίο είναι επίσης η Έβδομη Σάλπιγγα, και αυτό θα

εξοργίσει τα έθνη. Αυτή η οργή των εθνών εναντίον του Ισλάμ θα χρησιμοποιηθεί για να εξαπατηθεί ο κόσμος, ώστε να αποδεχθεί την ίδια κενή υπόσχεση που μόλις είχε αποτύχει για το θηρίο της γης. Η κενή αυτή υπόσχεση είναι ότι, με την υποταγή στην εξουσία του Καθολικισμού, όπως αυτή αντιπροσωπεύεται από το χάραγμα της παπικής εξουσίας, θα παύσουν οι αυξανόμενες κρίσεις του Θεού. Αυτή η υπόσχεση, που έχει ήδη αποδειχθεί αναποτελεσματική για τις Ηνωμένες Πολιτείες, θα χρησιμοποιηθεί τότε ως υπόσχεση προς τον πανικόβλητο κόσμο.

Θα προβληθεί μετ' επιτάσεως ότι, εάν τα έθνη του κόσμου απλώς συμφωνούσαν και επέτρεπαν την εγκαθίδρυση της παγκόσμιας κυβέρνησης με σκοπό την αντιμετώπιση του πολέμου που επιφέρει το Ισλάμ, η σταθερότητα θα επανερχόταν. Το Ισλάμ είναι η δύναμη που προσδιορίζεται στις Γραφές ως εκείνη που συναθροίζει κάθε άνθρωπο εναντίον του Ισλάμ, αλλά αυτή η συναθροίση αποτελεί την έσχατη πλάνη των βασιλέων.

Και ο άγγελος του Κυρίου είπε προς αυτήν· Ιδού, είσαι έγκυος και θέλεις γεννήσει υιόν, και θέλεις καλέσει το όνομα αυτού Ισμαήλ· διότι ο Κύριος ήκουσε την ταλαιπωρίαν σου. Και αυτός θέλει είσθαι άνθρωπος άγριος· η χεír αυτού θέλει είσθαι εναντίον πάντων, και η χεír πάντων εναντίον αυτού· και θέλει κατοικεί απέναντι πάντων των αδελφών αυτού. Γένεσις 16:11, 12.

Ο Ισμαήλ είναι ο πνευματικός πατέρας της θρησκείας του Ισλάμ. Είναι αλήθεια ότι ο Μωάμεθ, ο πατέρας του Ισλάμ, δεν εμφανίζεται στην ιστορία παρά μόνον κατά τον έβδομο αιώνα, αλλά οι αρχαίοι κυριολεκτικοί λαοί είναι εκείνοι που χρησιμοποιεί ο Θεός για να αντιπροσωπεύσουν τους πνευματικούς λαούς των εσχάτων ημερών.

Ούτως λέγει Κύριος, ο Βασιλεύς του Ισραήλ, και ο Λυτρωτής αυτού, ο Κύριος των δυνάμεων· εγώ είμαι ο πρώτος, και εγώ είμαι ο έσχατος· και εκτός εμού δεν υπάρχει Θεός. Και τίς, καθώς εγώ, θέλει καλέσει, και θέλει κηρύξει τούτο, και θέλει θέσει αυτό εις τάξιν ενώπιόν μου, αφ' ότου διώρισα τον αρχαίον λαόν; και τα επερχόμενα, και όσα μέλλουσι να γείνωσι, ας αναγγείλωσιν εις αυτούς. Ησαΐας 44:6, 7.

Πριν γεννηθεί ο Ισμαήλ, του είχε δοθεί όνομα και είχε προσδιοριστεί ο προφητικός του ρόλος. Τα χέρια των πνευματικών του απογόνων θα ήσαν «εναντίον παντός ανθρώπου, και το χέρι παντός ανθρώπου» θα ήτο εναντίον «αυτού». Και, σε αντίθεση με τη μωρή διδασκαλία του προοδευτικού φιλελευθερισμού, η Αγία Γραφή διδάσκει ότι ο Ισμαήλ θα «κατοική εν τη παρουσία πάντων των αδελφών αυτού». Δεν αφομοιώνονται στον πολιτισμό που τους περιβάλλει, αλλά, αντιθέτως, πολλοί τον καταδικάζουν, διαμαρτύρονται εναντίον του και τον επιτίθενται. Το πνεύμα του Ισμαήλ είναι ότι «αυτός» θα ήτο «άνθρωπος άγριος». Η ιδέα ότι υπάρχει μία ειρηνική τάξη της ισλαμικής πίστεως δεν υποστηρίζεται ούτε από τον Λόγο του Θεού ούτε από το Κοράνιο.

Η πλάνη των δύο προέδρων και των εκατόν είκοσι αρχόντων στο έκτο κεφάλαιο του Δανιήλ προσδιορίζει την πλάνη που επιφέρεται επί των δέκα βασιλέων, όταν οδηγούνται να πιστεύσουν ότι ο σκοπός και η επείγουσα ανάγκη για την εγκαθίδρυση μιας παγκόσμιας κυβέρνησης, υπό τον έλεγχο της Ρώμης, είναι να αντιμετωπισθεί η κλιμακούμενη κρίση του ισλαμικού πολέμου, που είναι το «τρίτο Αλίμονο». Μόλις στηθεί η εικόνα του θηρίου και λάβει εξουσία να «λαλεί», ο κόσμος θα ανακαλύψει, πολύ αργά, ότι οι σκοποί του παπισμού είναι να στραφεί εναντίον εκείνων

που τηρούν το σάββατο της εβδόμης ημέρας (Δανιήλ), και όχι εναντίον του εχθρού που παρεισέφρησε από το αφύλακτο νότιο τείχος.

«Ο λόγος του Θεού έχει δώσει προειδοποίηση για τον επικείμενο κίνδυνο· ας παραμεληθεί αυτή, και ο Προτεσταντικός κόσμος θα μάθει ποιοι είναι πραγματικά οι σκοποί της Ρώμης, μόνο όταν θα είναι πολύ αργά για να διαφύγει την παγίδα. Εκείνη αυξάνει σιωπηλά σε ισχύ. Τα δόγματά της ασκούν την επιρροή τους στις νομοθετικές αίθουσες, στις εκκλησίες και στις καρδιές των ανθρώπων. Συσσωρεύει τις υψηλές και ογκώδεις δομές της, στα μυστικά ενδότερα των οποίων θα επαναληφθούν οι προηγούμενοι διωγμοί της. Κρυφά και απαρατήρητα ενισχύει τις δυνάμεις της, ώστε να προωθήσει τους δικούς της σκοπούς όταν θα έλθει ο καιρός να πλήξει. Το μόνο που επιθυμεί είναι πλεονεκτική θέση, και αυτή ήδη της παραχωρείται. Σύντομα θα δούμε και θα αισθανθούμε ποιος είναι ο σκοπός του Ρωμαιοκαθολικού στοιχείου. Όποιος πιστεύει και υπακούσει στον λόγο του Θεού, θα υποστεί γ' αυτόν τον τρόπο ονειδισμό και διωγμό». Η Μεγάλη Διαμάχη, 581.

Η απάτη των Ηνωμένων Εθνών, η οποία διαπράττεται από τον παπισμό και παράγει την εκδίκηση των καρδιών τους, απεικονίζεται συχνά στις Γραφές, και η ιστορία του Δαρείου αποτελεί πρωταρχικό παράδειγμα αυτής της αλήθειας. Είναι μια απάτη που επιτελείται πρώτα στις Ηνωμένες Πολιτείες και κατόπιν επαναλαμβάνεται επάνω στον κόσμο. Αυτή η αλήθεια προσδιορίζεται στην ιστορία του Ηλία και της Ιεζάβελ, έπειτα πάλι στην ιστορία του Ιωάννη του Βαπτιστή και της Ηρωδιάδας, καθώς και στη σταύρωση του Χριστού. Ο εξοργισμός των εθνών από το Ισλάμ είναι το τέχνασμα που χρησιμοποιεί η παπική εξουσία, το οποίο της παρέχει το πλεονεκτικό έδαφος για να επιτεθεί εναντίον των τηρούντων το Σάββατο σε ολόκληρο τον κόσμο.

Η πρώτη μνεία του Ισλάμ είναι η εισαγωγή του Ισμαήλ στις Γραφές, και ο ρόλος του Ισλάμ που προσδιορίζεται κατά το τέλος του κόσμου—εκείνος του να θέσει τον κόσμο σε καθολικό πανικό, ώστε να δεχθούν οποιαδήποτε πρόταση ως λύση—είναι εκείνος που επιτρέπει να επιτευχθεί η πλάνη. Η πλάνη είναι εκείνη που ωθεί τα Ηνωμένα Έθνη (τους δέκα βασιλείς) να εκπληρώσουν το θέλημα του Θεού και να συμφωνήσουν να δώσουν τη βασιλεία τους (την έβδομη βασιλεία) στον παπισμό (το θηρίο).

Η πλάνη που απεικονίζεται μέσω του Δαρείου, καθώς και οι άλλες προφητικές γραμμές, περιλαμβάνει τον ρόλο του Ισλάμ στο να εξοργίζει τα έθνη, τον τελικό λόγο για τον οποίο ο παπισμός καταστρέφεται από τα Ηνωμένα Έθνη, και, εξίσου σημαντικά, προσδιορίζει τις περιστάσεις που περιβάλλουν το αίνιγμα της ογδόης βασιλείας, η οποία είναι εκ των επτά και τίθεται ως η κεφαλή της σύγχρονης Βαβυλώνας.

Ο Δανιήλ στον λάκκο των λεόντων αποτελεί μία πολύ σύνθετη προφητική απεικόνιση, αλλά η κατανόησή της καθίσταται δυνατή μόνο όταν εφαρμόζεται η μεθοδολογία του «γραμμής επί γραμμής».

Θα συνεχίσουμε με το έκτο κεφάλαιο του Δανιήλ στο επόμενο άρθρο.

«Όταν εμείς ως λαός κατανοήσουμε τι σημαίνει για εμάς αυτό το βιβλίο, θα φανεί ανάμεσά μας μια μεγάλη αναζωπύρωση». Testimonies to Ministers, 113.